

Art Ting for at tilhøre Offentligheden i den Forstand, at hvor det drejer sig om Samtaler, om Forsøg o. s. v., der aldrig ere traadte offentligt frem, skulde man lægge dette frem for Offentligheden. Jeg ønsker ikke at gøre det. Der er kun een Bemærkning, jeg i den Anledning vil rette til det ærede Medlem, idet der over en Replik af ham faldt et Skær — jeg ved ikke, om det var tilsigtet eller ikke — af, at han sigtede Statsgældsdirektøren for at have modtaget et Tilbud, som han ikke havde meddelt sin Finansminister. Jeg føler, det er min Pligt overfor Statsgældsdirektøren, som her ikke selv kan forsvare sig, at sige, at noget saadant har aldrig fundet Sted og kunde aldrig finde Sted, idet denne Embedsmand overfor alle sine Finansministre har vist en fuldkommen Loyalitet, og at det mindst af alt kunde tænkes, at han fik meddelt et saadant Tilbud uden straks at underrette sin Finansminister derom. Det er jeg ogsaa overbevist om, at den daværende Finansminister vil gøre sig en Glæde af at bekræfte.

Det ærede Medlem ironiserede over Statsgældsdirektørens Rejse for at sondere Pengemarkedet i Februar 1910 og sagde i sine ejendommelige Vendinger, at det maatte være en Finansminister, der havde taget fejl af Tiden og troede, han levede i Aaret 1792, der ellers kunde være et særdeles respektabelt Aar, som havde beordret en saadan Rejse, for i vore Dage, Telegrafens og Telefonens Tid, gik man, naar man var dansk Statsgældsdirektør, over Gaden til Børsen, maaske til Børskontoret, og fik den Slags Besked. Eller man læste selv Kurslisterne, fik sine Efterretninger ad telegrafisk og telefonisk Vej og rejste ikke ud for at sondere Pengemarkedet i Udlandet. Deri tager det ærede Medlem dog fejl. Den Tid er ikke kommen, og jeg tror, den aldrig vil komme, da Telegraf og Telefon naa en saadan Fuldkommenhed, at det rent personlige Samkvem skulde miste sin Betydning. Det har sin Betydning, at den Mand, der staar som den permanente Chef for et saa vigtigt Departement, ved jævnlige Rejser holder sig à jour med Forholdene i Udlandet. Ikke at han skulde rejse for at faa noget at vide om Kursnoteringer og deslige, det ved han meget god Besked med fra Dag til Dag, men han skulde rejse for at lære de paagældende Ledere personligt at kende, for ved fortløbig Samtale at orientere sig. Og jeg glæder mig over, at Statsgældsdirektøren netop har saa mange og saa gode Forbindelser paa de forskellige Pladser, at

han virkelig er i Stand til at gøre det. Det er ingenlunde overflødig. Jeg hører ikke til dem, der mene, at det er ønskeligt, at Staten ved sine Laanetransaktioner gaar Nationalbanken og vore øvrige Hovedbanker forbi, jeg ønsker helst at operere i Forbindelse med Bankerne, men man kan heller ikke give sig dem fuldkommen i Vold. Det er en Pligt, at man fra Finansstyrelsens Side holder sig i nøjest mulig Kontakt, i direkte Kontakt med det europæiske Penge-marked, saa at man er i Stand til at danne sig en selvstændig Mening og er i Stand til selvstændigt og direkte at gribe ind, hvis man paa et eller andet Tidspunkt maatte mene, at dette er nødvendigt. De Principper ere allerede i flere Aar fulgte i Finansministeriet, og de ville blive fulgte, saa længe jeg har den Ære at staa i Spidsen derfor.

Skulde jeg fremsætte nogle almindelige Bemærkninger om vor Laanepolitik, vil jeg sige, at den danske Stat er for Tiden ikke laansøgende, men den er stadig iagttagende Pengemarkedet. Jeg betoner dette ret stærkt, fordi det er en Kendsgerning, at saa snart det — om jeg saa maa sige — vejres i Luften, at et Statslaan maa komme om kortere eller længere Tid, er der saa mange gode og venlige Mennesker, der melde sig som Finansstyrelsens Hjælpere, og som gerne ville fremskaffe Tilbud, være behjælpelige paa den ene eller den anden Maade. Jeg vil ikke benægte de gode Hensigter, disse ukaldede Hjælpere kunne have, men de komme undertiden til at gøre mere Skade end Gavn. Jeg tror, det er nyttigt, at det vides, at hvis nogen optræder i Paris eller London eller andre Steder og siger sig at være udsendt af den danske Stat eller at være i Forbindelse med den danske Stat i den Hensigt at søge Laan, taler han ikke sandt, for saa vidt han ikke har direkte Legitimation, og det er der ingen, der har i Øjeblikket. Vi ønske ikke, at det Spørgsmaal stadig holdes aabent, at der stadig føres Forhandlinger om Laan til os. Vi skulle selv vælge Tidspunktet, og vi ere, som jeg sagde før, for Tiden ikke laansøgende. Kunne vi til Foraaret faa et fast Laan paa gunstige Vilkaar, søge vi det, men nødvendigt for os er det efter min Mening ikke. Dette ønsker jeg udtrykkelig at betone.

I Tyskland og England er de kortvarige Laan, som ganske vist oprindelig vare bestemte til at være rent midlertidige og snart igen at forsvinde, efterhaanden i Virkeligheden blevne en permanent In-